

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Krecsányi Ignác

Idő

"1918"

Személy

Forrás:

Magyarország

Bp

(Hely)

1918. 7. 1.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Krecsányi Ignác bucsuja

Krecsányi Ignác a Budai Színkörnek huszonöt éven át volt érdemekben gazdag igazgatója, ma este bucsuzik a budai közönségtől és hosszú, tára-
dalmos működésének színhelyétől az előadást bevezető felolvasással, amelyben visszapillant édesen-fájó emlékezéssel arra a hosszú időre, azokra a kedves eseményekre, melyek életének javát igénybe vették. Hűséges szárfarkodásáról, a magyar kultúra érdekében kifejtett, feltétlen elismerést és méltánylást érdemlő munkálkodásáról ő maga fog nagyobb vonásokban beszámolót tartani s ennek alapján a magyar színészet-történet elfogulatlan krónikásának feladata lesz majd azt a díszes helyet kijelölni, mely Krecsányi Ignácot mint embert, színészt és színházgatót egyaránt jogosan megilleti.

Mikor ezelőtt huszonöt évvel Váradi Antal prólógusával működését a Budai Színkörben megkezdte, a régi, rozoga bódénak meg plafondja sem volt. Viharvert, pókhálós zsindelytetőzele újalmat terjesztve ásitozott le a közönségre és előadások közben gyakran a tetőzet alatt tényázó, felriadt de-
nevérek szárnycsatlógása zavarta még a legszebb drámai jeleneteket. De Krecsányi már bemutatkozásánál fogadalmat tett, hogy a magával hozott „száraz vándorbotot ki fogja virágoztatni” és a huszonöt év fényes eredménye bizonyítja, hogy fogadalmát becsületesen meg is tartotta. A régi színkört kiesinosította, kitataroztatta, díszes plafondot vont a nezőtér fölé, az ülőhelyeket kényelmesebbé tette és minden gondja, álma az volt, hogy a lel-
kéhez nőtt színház-közönség igényeit minél nagyobb mértékben kielégíthesse. Lelkiismeretessége, szorgalma nem ismert határt. Kora reggeltől az előadás befejezéséig minden idejét a színháznál, a színpadon töltötte és energiája még társulatának tagjait

is ámulatba ejtette. Szereplők de feltelt is tőle, mert ha „Náci” haragudott (ez volt a becéző neve), akkor még könyörgéssel sem lehetett tőle előleget kipróbálni.

A művészgardából, mely huszonöt év alatt nőtt nagyra, emlékezetünkől hevenyészve, csak a következő neveket ragadjuk ki: Serédi Sarolta, Krecsányi Sarolta, Ledófszky Mariska, Maloczkay Bianka, B. Répásy Gusztáv, Amon Margit, Földi Frida, Hunyadi Margit, Czanyuga Emma, Tárnoky Gizella, Haraszti Hermin, Nikó Lina, Bánházi Teréz, Mi-

rályssy Juliska, Sugár Aranka, Frank Boriska, Laczko Aranka, Hadrik Anna, Gábor Nelli, Kantay Teréz, Környei Béla, Rózsa Lajos, Szathmáry Árpád, Szabó Antti, Hunyadi Jóska, Kiss Mihály, Folli-nusz Aurél, Kazaliczky Antal, Bartos Gyula, Tollagi Adolf, Nyilassy Matyi, Kovács Mihály, Fengéri Mór, Csiky László, Fűredi Jóska, Berki Ferenc, Déry Béla, Pálfi György, Virányi Sándor, Lugosi Béla, Németh János és még sokan, akik díszei és oszlopos tagjai voltak a magyar színészetnek.

De nemcsak színészeket nevelt, hanem lelkes buzdításával sok új magyar író is megszólaltatott színpadán. Gerő Károly, Kazaliczky Antal, Zöldi Márton, Deréki Antal, Lukácsy Sándor, Kövesi Albert és más írók művei az ő vezetése alatt jutottak sikerre, pompásan rendezett, kifogástalan előadásokban.

A példátlan türelemmel és hangyaszorgalommal folytatott munkálkodásnak eredménye az volt, hogy a budai közönség megkedvelte és tömegesen látogatta a régebben mellőzött színkört és a pesti oldalról átránduló közönségnek is az lett kedvenc találkozóhelye. „A vándorbot kivirágzott ugyan”,

de Krecsányi számára csak erkölcsi gyümölcsöket szerzett. Minden bevett fillérét tagjai méltányos fizetésére, díszletkre, jelmezekre és a színpad szép kiállítására pazarolta. Ő maga a legszerényebb, legpuritánabb polgári életet folytatta feleségével, Kiss Veronnal együtt és mikor hosszú huszonöt év elmúltával, nehéz munkájától meggörnyedve, nyugalomba vonult, csakély nyugdíján kívül nem maradt egyebe, mint az a szerény sirbolt, amelyet magának a budai temetőben örök pihenőhelyéül építtetett.

d. a.